

CAPITOLUL UNU

Mi-am dat seama că e posibil să-mi urăsc cea mai bună prietenă cam în perioada în care a început să-și spună „Chess“.

Era al treilea nume nou pe care și-l lua în cei aproape 20 de ani de când o știam. Când ne-am cunoscut, în clasa a patra, o chema simplu, Jessica. În fine, „Jessica C.“, fiindcă mai aveam în clasă și o „Jessica M.“, și o „Jessica R.“, plus cea căreia i se zicea doar Jessica, fiindcă fusese prima care revendicase numele, iar toate celelalte fete pe care le chema așa n-aveau ce să facă, erau nevoite să accepte. Deci n-a fost chiar o surpriză că, în clasa a zecea, Jessica C. s-a transformat în „JC“, care în cele din urmă s-a preschimbât în „Jaycee“.

Varianta asta a ținut până pe la mijlocul anilor de facultate. Cândva între cea de-a treia și a patra schimbare a specializării, și-a luat numele mai simplu de „Jay“, la care a și rămas până acum zece ani, imediat după ce am împlinit amândouă 25 de ani, când s-a despărțit, în sfârșit, de nenorocitul ăla de Lyle. Atunci s-a născut Chess.

Chess Chandler.

Nu pot să neg, numele ăsta sună foarte bine și cu siguranță arată grozav tipărit cu un font uriaș pe coperta

cărții pe care o am acum în poală, în timp ce o aștept pe Chess să luăm prânzul împreună.

Întârzie, ea întotdeauna întârzie, deși astăzi am ajuns special cu 15 minute după ora la care trebuia să ne întâlnim, tocmai ca să evit situația asta. Dar evident că, în clipa în care m-am așezat la masă, am primit un mesaj de la ea. *Acum pornesc!*

Așa că sunt deja la al doilea ice tea și la a treia bucată de pâine în cafeneaua asta micuță din Asheville, genul de loc care m-am gândit că i-ar plăcea Jessicăi — *lui Chess, pardon* —, așteptând-o pe Chess în carne și oase, în timp ce fotografia ei îmi zâmbește de pe coperta cărții.

În poză stă pe jos, îmbrăcată cu o cămașă albă și jeansi, desculță, are unghiile de la picioare făcute cu ojă galben-pepene, are un aer degajat și zâmbește luminos sub titlul *O să reușești!*

Asta e nișa ei: domeniul self-help. A intrat pe filiera asta când o prietenă de-ale noastre din facultate, Stefanie, a creat un site, o chestie despre femei și *wellness* al cărei nume nici nu-l mai țin minte. La început, Chess avea o rubrică de sfaturi, iar unul dintre răspunsurile date cititoarelor, în care încuraja o tipă să se despartă de iubitul ei de căcat și să plece de la jobul de căcat, a devenit viral.

Și am considerat c-a fost pe bună dreptate. Răspunsul ăla era esența personalității lui Chess: ușurel și amuzant, dar reușea și să atingă problemele cele mai importante pe un ton direct, însă fără cruzime. *Știi și tu ce ai de făcut — adică, mi-ai scris mie ca să-mi ceri sfatul, e clar că ești inteligentă (mai puțin în ceea ce privește bărbații. Și joburile. Dar o să rezolvăm problema asta).*

În definitiv, eu promisem discursuri din astea încurajatoare de la ea ani întregi. Însă am crezut că punctul culminant avea să fie un articol din BuzzFeed cu titlul „27

de motive pentru care ne-ar plăcea ca tipa de la rubrica de sfaturi să ne fie cea mai bună prietenă!“.

Dar toată treaba a prins aripi. Dintr-odată, contul ei de Instagram avea mii, apoi *sute de mii* de urmăritori. N-a mai scris pentru site-ul lui Stefanie, s-a angajat la Salon¹, apoi la The Cut², pe urmă i s-a propus să scrie o carte. *Tot ce nu m-a învățat mama* a intrat pe toate listele de bestsellere și, uite așa, până să mă dezmeticesc eu, Chess a ajuns faimoasă.

Și, sincer, chiar merita să ajungă faimoasă. Se pricepe la chestiile astea. I-am citit toate cărțile, i-am urmărit toate filmările, inclusiv conferința TED pe care a ținut-o și care are vreo 20 de milioane de vizualizări pe YouTube. M-am tot întrebat cum se poate ca o tipă cu care pe vremuri m-am jucat cu păpușile să stea acum de vorbă cu Oprah — și nu oriunde, ci la Oprah *acasă* —, explicându-le femeilor din toată lumea cum să-și îndrepte viețile pe „Drumul Puterii“.

Mai rup o bucată de pâine.

Viața mea clar nu e pe Drumul Puterii în perioada asta și, dacă e s-o zic p-aia dreaptă, e posibil ca asta să aibă ceva de-a face cu faptul că nu-mi mai place așa mult de Chess.

Mă rog, asta și faptul că a întârziat deja — mă uit la telefon, să văd exact cât e ceasul — o *jumătate* de oră.

Chiar când mă gândesc c-ar fi mai bine să comand fără s-o mai aștept, se deschide ușa cafenelei și ea intră nonșalantă, înaltă și foarte blondă, îmbrăcată într-o

1 Site independent de știri din Statele Unite, fondat în anul 1995. Are și rubrici legate de știință și sănătate, cultură și lifestyle.

2 Site care aparține *New York Magazine* și este o platformă de informare și discuții cu și despre femei, abordând subiecte din domeniul politic, financiar, al pieței de muncă, al parentingului, al modei ș.a.m.d.

învolverare de nuanțe de alb, cu o mână deja ridicată în semn de salut în timp ce-și împinge ochelarii de soare uriași pe creștet, cu o geantă din piele gri-perlat atârnată lejer pe umăr. Așa e mereu: într-o permanentă deplasare, trupul ei pare că se mișcă în zece direcții în același timp, dar, cumva, toate gesturile îi sunt fluide, grațioase.

Oamenii întorc capetele spre ea când pășește în cafenea, dar nu-mi dau seama dacă o fac pentru că au recunoscut-o ori tocmai datorită acestei energii, acestei străluciri.

Mă ridic s-o îmbrățișez, dar mă grăbesc prea tare, izbesc cu șoldul marginea mesei, cuburile de gheață zăngănesc în paharele cu apă, iar apoi mă învăluie un nor de parfum Jo Malone.

— Emmmm! spune Chess, strângându-mă în brațe.

Și cu toate că acum câteva secunde eram chiar enervată pe ea, simt imediat în piept căldura aceea atât de familiară. Ea e singura care-mi spune „Em”. Întotdeauna am fost „Emily” pentru toți oamenii din viața mea, în afară de ea, iar când îmi aud numele rostit așa, cu accentul ăsta domol, sudic, pe care nu l-a pierdut nici până azi, mă copleșesc toate amintirile fericite — anii în care dădeam petreceri în pijamale, când mergeam cu mașina ei, cu geamurile coborâte, cântând din rărunchi odată cu radioul, când stăteam pe canapeaua din casa ei de pe plajă, pe Insula Kiawah, chicotind cu câte un pahar de vin alb în mână. O mie de lucruri care atârnă mai greu decât faptul că întârzie mereu și care mă fac să mă simt vinovată că am avut gânduri așa răutăcioase despre ea.

În timp ce se desprinde din îmbrățișare, Chess mă studiază cu atenție, lipindu-și palma răcoroasă de obrazul meu.

— Arăți mai bine, îmi zice.

Reușesc să-i zâmbesc, bătând-o ușor pe mână și apoi așezându-mă la loc.

— Mă simt mai bine, îi răspund. În cea mai mare parte a timpului.

Mă pregătesc pentru restul întrebărilor și, având în vedere că în ultimul an m-am săturat să tot vorbesc despre sănătatea mea, încep deja să-mi formulez în minte câteva fraze cu care să scap ieftin, dar Chess își zărește cartea pe masă și izbucnește într-un râs cristalin.

— Doamne, nu cred, ai adus-o să-ți dau autograf?!

Ochii ei verzi sclipesc luminoși când se lasă pe scaun, atârându-și geanta pe spătar.

— Știi că ți-aș fi trimis eu un exemplar, nu?

E caraghios să te simți stânjenit în preajma unui om care ți-a ținut părul în timp ce vomai după o băută, și chiar de mai multe ori, dar simt că mă înroșesc un pic când dau din mână spre carte și răspund:

— E a mamei. Am făcut greșeala să-i spun că mă văd cu tine azi și, una-două, m-am trezit că primesc asta în cutia poștală, cu un bilețel: *Roag-o pe Jessica să scrie o dedicație, te rog! Poate să fie pe numele meu (Deborah).*

Chess pufnește și ia cartea.

— Tipic Deb.

Face iarăși un număr de magie cu gesturile ei fluide: scoate un pix din geanta enormă, îi face semn chelnerului, comandă un pahar de vin, toate în timp ce se semnează pe pagina de titlu a cărții.

Uneori obosesc doar uitându-mă la ea.

După ce-mi dă cartea înapoi, Chess se lasă pe spătarul scaunului și-și dă părul laoparte de pe față.

S-a schimbat, e mai slabă și mai blondă, dar eu o văd tot pe fetița pe care am cunoscut-o în prima zi din clasa a patra, la Școala Generală Johnson de lângă Asheville.

Fata cu pistrui pe nas, cu ochi mari și pomeți lați, care s-a aplecat spre mine și a șoptit conspirativ: „Mă bucur că suntem colege de bancă“.

E ciudat că un lucru atât de mic poate crea o legătură pe viață.

— Și zi, ție cum îți merge cu scrisul? mă întrebă când îi aduce chelnerul vinul.

Eu mă limitez la ice tea, fiindcă încă iau o grămadă de medicamente pe care nu vreau să le amestec cu alcool, și sorb din pahar înainte de a-i răspunde.

— Merge, spun în cele din urmă. Durează un pic să-mi intru în ritm, după... toate cele.

Toate cele.

Doar așa pot rezuma anul de căcat pe care l-am avut, dar e imposibil de descris haosul în care s-a transformat viața mea.

Carieră pe butuci? Bifat.

Probleme grave de sănătate, care au apărut brusc și cărora n-a reușit niciun doctor să le dea de cap? Bifat.

Soț care a hotărât să mă părăsească după șapte ani de căsnicie aparent fericită?

Al dracu' de *bifat*.

Au trecut mai mult de șase luni de când a plecat Matt, iar eu tot aștept să mă doară mai puțin, să fie situația mai puțin mizerabilă, mai puțin... Nu știu. Să nu mai fie așa clișeizată. Umilitoare. Acum câteva zile chiar m-a întrebat mama dacă n-aș vrea să mă mut înapoi la ei și, având în vedere situația mea financiară — o carte mult întârziată și un divorț din ce în ce mai costisitor —, chiar am început să mă gândesc serios la varianta asta. Acum, Chess mă privește atentă, ușor încruntată, apoi ridică un picior, sprijinindu-și călcâiul pe muchia scaunului și cuprinzându-și genunchiul în brațe, n-am

mai văzut niciodată pe cineva contorsionându-se în poziția asta într-un restaurant. Presupun că, odată ce ai avut tupeu să stai așa pe canapeaua lui Oprah, faci ce vrei tu.

Dau din mână a lehamite și spun:

— Pe bune, e OK. Cu ultima carte am întârziat, gen, o mie de ani, dar e deja al zecelea volum din serie, iar vânzările pentru volumul nouă n-au fost chiar de Cartea Recordurilor, așa că nu cred că se impacientează nimeni că-mi ia așa mult să-l scriu.

Nimeni, în afară de mine, dar asta e altă poveste. Chess ridică din umeri, iar brățările subțiri din argint îi zornăie la încheietură.

— Înseamnă că oamenii n-au deloc gusturi bune. *O excavație fatală* e preferata mea de până acum. Pasajul ăla de la final, de pe plajă, când îți dai seama: „Ah, căcat, soția și cea mai bună prietenă au lucrat împreună!”

Se apleacă un pic în față, zâmbind larg în timp ce mă ia de mână peste masă.

— Superdeșteaptă întorsătură de situație!

Trântindu-se la loc pe spătar, îmi surâde în continuare.

— Întotdeauna ai fost al dracu' de deșteaptă!

Simțindu-mă aproape ridicol de încântată, mai ciugulesc o bucățică de pâine.

— Ai citit *O excavație fatală*?

Când scrii de atâția ani, la un moment dat nu te mai aștepți ca oamenii din viața ta să țină pasul cu ce scoți tu. Maică-mea a citit doar până la volumul cinci din seria „Misterele lui Petal Bloom“, *Un ghinion criminal*.

Matt, fostul meu soț, a citit doar primul volum. Nu mi-a dat prin cap nici de Chess că ar ști titlurile, d-apoi că ar citi toate volumele.

Asta e magia lui Chess. Exact când simți că te-ai cam săturat de rahaturile ei, face sau spune ceva cu adevărat generos, cu adevărat frumos, un gest care îți dă senzația că soarele strălucește doar de dragul tău.

— Normal c-am citit-o! îmi răspunde, luând ultima bucată de pâine din coș. Și tu le-ai citit pe-ale mele, nu?

Le-am citit, da, chiar de mai multe ori, dar nu ca distracție sau fiindcă mi-a făcut plăcere. Țin minte cum zăceam în pat, epuizată și gata să vărs iar, sătulă să-mi tot fie rău și citind *Cea mai bună versiune a ta*, apoi *O să reușești!*, transpirată toată de rușine, fiindcă de fapt căutam lucruri care să *nu-mi placă*, fraze slabe pe care să le critic. Ce fel de om citește cu ură cărțile celei mai bune prietene?

— Evident! îi răspund, un pic cam prea voios, dar cred că nu observă, fiindcă îmi zâmbeste iar.

— Bun. Să știi că, dacă nu erai tu, nu le-aș fi scris.

O privesc cu ochii mari, uluită. E prima oară când îmi spune așa ceva și habar n-am la ce se referă. Când s-a lansat Chess, ca o combinație dubioasă între Taylor Swift, Glennon Doyle și un soi de Mesia al femeilor de afaceri, noi deja nu mai vorbeam cine știe ce. Eu mă afundasem în scrisul meu, în relația cu Matt, iar ea era ocupată să cucerească planeta.

— Oh, da, am fost superesențială în procesul tău de scriere, în timp ce-mi vedeam de treabă departe, hăt, în Carolina de Nord! îi răspund cu o glumă, dar ea clatină din cap.

— Serios, chiar ai fost! Tu m-ai convins să mă ocup serios de scris, știi ce zic? Luai treaba asta așa în serios, scriai de zor în carnetele alea ale tale, blocai intervale de timp... Cum se chema? Aveai un temporizator micuț pe care-l foloseai mereu.

Se numește tehnica Pomodoro¹ și încă o folosesc, deși în perioada asta nu mă mai prea ajută.

— Ei, eram doar tocilară.

Se întinde peste masă și mă bate ușor pe braț.

— Alo, nu fi nesimțită, vezi cum vorbești despre cea mai bună prietenă a mea!

Restul prânzului trece rapid, atât de rapid încât sunt chiar surprinsă când ne vine nota de plată. Chess o înhață înainte să apuc măcar să mă prefac c-aș vrea să plătesc eu, apoi ieșim pe stradă, e o după-amiază caldă și ploioasă de sfârșit de mai.

— Mi-a fost dor de tine, Em! îmi zice, strângându-mă din nou în brațe.

Zâmbesc și ridic din umeri când ne desprindem din îmbrățișare.

— Eu sunt aici mereu.

N-am vrut să sune atât de trist pe cât a sunat, dar ăsta e adevărul. Chess e cea care este mereu pe fugă, dar eu sunt tot aici, în Asheville, în orașul în care am copilărit. Acum am reușit să ne întâlnim doar fiindcă Chess a avut în weekend o lansare cu sesiune de autografe la o librărie din oraș.

— Păi, asta-i bine, îmi răspunde și face cu ochiul. Așa, știu mereu unde te găsec.

1 Sistem de lucru care presupune concentrarea neîntreruptă asupra unei sarcini timp de 25 de minute, apoi luarea unei pauze de 5 minute. A fost creat la finalul anilor 1980 de Francesco Cirillo și poartă numele „pomodoro” („roșie” în limba italiană) datorită temporizatorului de bucătărie folosit de Cirillo atunci când i-a venit ideea și care avea forma unei roșii.

CAPITOLUL DOI

Nu-mi fac iluzii că Chess o să mai dea vreun semn de viață prea curând.

Ăsta a fost mereu stilul ei. Bine, ca să fiu cinstită, ăsta a fost mereu stilul *nostru*. Ne-am petrecut tot timpul împreună atât de mulți ani, inclusiv în perioada facultății, dar după aceea lucrurile s-au schimbat. Se mai întâmplă, nu? Viața te poartă în direcții diferite, îți faci prieteni noi, relații noi. Chess s-a mutat în Charleston cu Stefanie, amândouă angajându-se la un restaurant de fițe, în timp ce Stefanie lucra și la construirea site-ului, iar eu m-am întors în Asheville cu licența luată în literatură engleză și... cam atât. Chess m-a invitat să mă mut în Charleston cu ea, chiar a insistat că-mi poate face rost de un job la același restaurant, dar îmi era dor de casă, iar ai mei s-au gândit că e mai înțelept să economisesc niște bani mutându-mă înapoi la ei. Tata nu renunțase la visul lui că, într-o bună zi, o să fac Dreptul, dar eu nu voiam să mă dedic iar învățatului pentru încă o diplomă costisitoare, așa că, în cele din urmă, am ajuns să lucrez ca profesoară suplinitoare și, din când în când, să răspund la telefoane la firma de contabilitate a tatei.

Aș minți dacă aș spune că n-am fost un pic invidioasă văzând pe social media cum înflorea viața lui Chess. Adică, sigur, pe vremea aia era doar chelneriță, dar trăia într-un loc nou, cunoștea oameni noi, iar eu aveam sentimentul că m-am întors în timp, dormeam tot în camera mea de adolescentă, sub un poster cu Justin Timberlake.

Sigur că toate au avut rolul lor. Dacă Chess n-ar fi fost colegă de apartament cu Stefanie, n-ar fi scris pentru site-ul ei, și dacă pe mine nu m-ar fi aruncat în depresie faptul că mă întorsesem acasă și mă gândeam să merg la Drept, n-aș fi luat la întâmplare o carte polițistă ușorică de la bibliotecă, atrasă de coperta colorată și de titlul amuzant, pe urmă n-aș mai fi citit încă vreo 10–20 și apoi, în cele din urmă, n-aș fi început să-mi scriu propria carte polițistă. Petal Bloom își datorează existența — și eu îmi datorez cariera — faptului că viața mea a luat-o pe un drum complet separat față de cea a lui Chess.

Chiar dacă ne vedem rar și avem vieți atât de diferite, tot îmi este cea mai bună prietenă. Ceea ce zilele astea se traduce prin faptul că ne dăm mesaje când apucăm, la telefon nu vorbim aproape niciodată și ne vedem o dată pe an, dacă avem noroc.

Așa că sunt foarte surprinsă când primesc un mesaj de la ea a doua zi după prânzul nostru.

Mi-a venit o idee nebunească.

Când e vorba de Chess, asta poate să însemne cam orice. Poate că se gândește să se mărite cu un tip pe care l-a cunoscut azi sau poate că doar vrea să-și reintroducă în dietă carbohidrații. Greu de zis.

Nu-i răspund imediat, spunându-mi că sunt ocupată, am de lucru. Teoretic, nici măcar n-ar trebui să am telefonul cu mine — de obicei, asta e una dintre regulile